

Capítol 1

Un noi i la seva bèstia

La vella caravana de fusta va cruixir quan, sortint a poc a poc de sota els arbres, es va parar un moment en l'àmplia extensió de la plana.

Si hi hagués hagut algú per contemplar l'escena, hauria vist les paraules SEBASTIAN DARKE, PRÍncep DELS BUFONS pintades en colors vius a banda i banda de la caravana. I si s'ho haguessin mirat persones de vista aguda, potser s'haurien fixat que la paraula *Sebastian* es veia una mica diferent de les altres. La hi havia afegida una mà menys ferma, menys hàbil i evidentment pintant a sobre del nom que hi havia abans.

El sol era baix i en Sebastian s'havia de posar una mà al front per fer-se ombra als ulls quan volia mirar a la llunyania, il·luminada per una resplendor trèmula. La terra que s'estenia davant seu era plana, àrida, d'un vermell monòton, calcinada pel sol. Aquí i allà es veia una mata de males herbes que lluitaven per sortir. En Sebastian no tenia una idea exacta de la distància que el separava de la ciutat de Queladont, però un mercader que havia trobat el dia abans l'havia avisat que es preparés per viatjar almenys tres dies i tres nits.

–Hi ha un bon tros –li havia dit el mercader–. I aquestes planes estan infestades de bergants. Valdrà més que dormis amb un ull obert, home elf.

En Sebastian estava acostumat a aquell terme, encara que no en feia gaire cas. Era un *mestís*, o sigui, fill de pare humà i de mare elfa. L'estatura alta i les faccions agraciades evidentment li venien de la família del seu pare, però l'herència de la seva mare també hi era present, se li veia en els grans iris negres dels ulls i en les orelles llargues i una mica punxegudes. El seu posat desmanegat quedava accentuat pel vestit de ratlles blanques i negres que portava, rematat amb un barret de tres puntes amb uns cascavells al capdamunt. La roba era del seu pare i, a en Sebastian, li anava baldera, però havia rebutjat fermament l'oferta de la seva mare a retocar-la; va dir que arribaria el dia que ell creixeria fins a ajustar-se al vestit. Sentir-se còmode en el paper de bufó potser li costaria una mica més de temps.

En Sebastian va fer espetegar la llengua i va deixar caure les regnes sobre les cuixes peludes d'en Max, el bufalop que tot sol estirava la caravana. En Max va rebufar, va remenar el gran cap banyut i va posar-se en marxa amb el seu pas calmós de sempre. Havia estat a la família Darke des que en Sebastian tenia memòria; de fet, en un dels seus primers records, el seu pare el pujava a dalt del llom poderós del bufalop i el passejava a poc a poc. Ara en Max era un bufalop d'edat avançada i entre el pèl vermellós i esborrifat li sortien molts pèls blancs. Cada dia que passava es tornava més rondinaire, i això que no havia tingut mai cap dificultat a expressar la seva insatisfacció.

—No em fa gens de gràcia com pinta això —va murmurar mentre començava a travessar la plana—. Necessitarem molta aigua.

—Sí que en tenim, d'aigua —va replicar en Sebastian—. En tenim prou per a dos dies. I a més a més, hi ha rierols aquí, que el mercader ho va dir.

En Max va bufar despectivament:

–Que et creguis el que diu un venedor d’oli berundià, la veritat, no ho entenc –va dir el bufalop–. Un home com aquell, que vendria la seva mare per uns croats.

–Sospites de tothom –li va retreure en Sebastian–. Segons tu, tothom que ens trobem és un malvat.

–És que generalment ho són. Em vaig fixar que aquest berundià va aconseguir vendre’t un llum d’oli.

–I què? En necessitàvem un!

–No pas per tres croats. Això és robar a plena llum del dia! Al mercat de Jerabim trobaries un munt de coses d’aquestes...

–Però ara no som a Jerabim –li va recordar en Sebastian.

Van avançar en un silenci lúgubre durant una estona i en Sebastian es va trobar pensant amb tristesa en la seva ciutat natal, el lloc on havia viscut tots aquells disset anys. Va aclucar els ulls un moment i va veure el gran mercat atrafegat a la plaça de la ciutat, on els mercaders pròspers amb les seves capes brodades anunciaven a crits les seves mercaderies als veïns de la ciutat que passaven pel davant. De sobte, tot d’imatges familiars, d’olors i de sabors van assaltar els sentits d’en Sebastian. Va veure les teles exquisidament adornades i les catifes que penjaven de bastidors de fusta al voltant de moltes parades. Va sentir les olors intenses dels corrals de bestiar, on la gent anava a intercanviar bufalops i cavalls. Va assaborir el gust deliciós del sorbet calent que servien a les cafeteries, i va olorar l’aroma rica del cafè dels elfs que es desprenia dels molts restaurants que hi havia al voltant de la plaça...

Llavors va recordar vivament la cara de la seva mare el dia que ell, per fi, se’n va anar de casa: els ulls envermellits, l’intent valent i desesperat de somriure. Assegut al pescant de la caravana, li va dir que tornaria de seguida que hagués fet fortuna,

que tots els problemes d'ella s'haurien acabat... Però cap dels dos no s'ho creia de veritat.

–Cuida't molt, Sebastian –va cridar-li–. Recorda que si les coses no et surten bé, jo continuaré sent aquí!

D'això feia tres llunes. No li agradava pensar que la seva mare estava sola, de nit en aquella casa desgavellada, mentre a l'altra banda de la finestra bufava el vent fred.

–És avorrit això! –la veu escandalosa d'en Max li va interrompre els pensaments–. Vull dir... mira això. No hi ha res de res, ni un turó ni un arbre, res. Com a mínim em podries donar una mica de conversa.

–No estic d'humor –va dir en Sebastian–. A més a més, la majoria dels bufalops saben quin és el seu lloc. No es dediquen a xerrar contínuament amb els seus propietaris.

–Tu no ets el meu propietari –li va recordar en Max–. Aquest honor era del teu pare.

–Fa un any que és mort. Jo he heretat la casa i t'he heretat a tu. Accepta-ho i calla!

–Vaja, això és una delícia! –va exclamar en Max empipat–. Degradat a un simple objecte. En fi, almenys sé quina és la meva posició.

A en Sebastian de seguida li va saber greu d'haver parlat així.

–No és això. Tu no ets un objecte. És més aviat... tu ets més aviat...

–Un criat? Un moble?

–Jo diria més aviat... un soci.

A en Max va semblar que allò li agradava. Va aixecar una mica el cap i el seu pas va guanyar vivacitat.

–Un soci –va rumiar en veu alta–. Doncs bé, reconeguem-ho, no hauries arribat tan lluny sense la meva ajuda. Qui et va

ensenyar el camí a través dels boscos de Geltane? Eh? I va ser idea meva arrecerar-nos en aquella pineda ahir a la nit.

–I t'estic molt agraït –li va assegurar en Sebastian–. De debò.

L'última cosa que necessitava en aquell moment era un bufalop a qui no li vingués de gust continuar caminant.

Van anar fent camí en silenci, llevat dels cruixits que feia el vell arnès de cuir, del grinyol de les rodes i del dring dels cascavells d'en Sebastian. Seia i pensava, no pas per primera vegada, si estava fent el que havia de fer.

El pare d'en Sebastian, l'Alexander, havia sigut bufó, un bufó de molt èxit. Com a bufó del rei Cletus *el Magnífic* havia viscut una existència rica i privilegiada, i havia pogut mantenir la seva dona i el seu fill en un relatiu luxe durant molts anys. Però en Cletus ja era un home vell quan l'Alexander va començar a ser el seu bufó. El fill i hereu d'en Cletus, en Daniel *el Trist*, no tenia ni l'estimació per l'enginy ni el bon humor del seu pare. Es veia clar, doncs, que la bona sort de l'Alexander no duraria pas sempre.

L'Alexander sempre havia albergat el desig que en Sebastian seguiria els seus passos. Des de ben petit, el nen havia fet tot el que havia pogut per aprendre l'art del bufó. Però hi havia alguna cosa que no acabava de funcionar. En Sebastian aconseguia memoritzar prou bé els acudits, les sortides enginyoses i les històries; però, pel que fos, no els deia d'una manera convincent. No deia les coses al moment que tocava o confonia petits detalls. Allà on l'Alexander podia estar segur que provocaria les riallades del públic, en Sebastian només aconseguia treure'n uns riures de conill; allà on l'Alexander captivava la gent amb l'encant d'una història, els oients d'en Sebastian s'impacientaven i es distreien de seguida. Era evident que en Sebastian

senzillament no tenia «el do», que és com en deia el seu pare. Però l'Alexander es negava a acceptar-ho i insistia que practicant arribaria a perfeccionar-se i que només era qüestió de temps.

Llavors el rei Cletus es va morir i l'Alexander es va trobar sense mecenes. Els intents que va fer per congraciar-se amb els altres nobles acomodats de la cort no van tenir èxit, i com que no guanyava diners, aviat va haver d'oferir els seus serveis en tavernes i locals musicals a canvi d'uns croats per nit. La família es va trobar amb dificultats, perquè els ingressos van anar baixant fins a quedar reduïts a molt poca cosa. L'Alexander ho va provar tot per trobar feina, però no va servir de res. Llavors, una nit, un desconegut li va parlar del poderós rei de la ciutat de Queladont, que era molt lluny, cap a l'est.

–El rei Septimus és un home noble i bo –havia explicat el desconegut a l'Alexander–. Diuen que el seu palau és el més ric de tot el món. Menja en plats d'or i beu en copes de plata amb pedres precioses incrustades.

–Té bufó? –va preguntar l'Alexander.

I la resposta que va rebre va ser:

–Doncs, saps, em penso que no!

L'Alexander es va aferrar a aquella idea com un home que s'ofega i s'aferra a un tros de fusta. Es va obsessionar a fer el viatge llarg i ardu fins a Queladont, on pretenia oferir els seus serveis al rei Septimus. Per preparar el viatge, va dissenyar números nous i va assajar molt durant les nits, cada nit, una vegada i una altra, mirant de perfeccionar cada paraula, cada matís, cada expressió de la seva cara demacrada.

Els últims mesos li havien passat factura. Estava desnodrit i esgotat. Un matí, quan en Sebastian i la seva mare es van llevar, es van trobar l'Alexander, inconscient, desplomat sobre les rajoles del terra, pàl·lid i tremolós. El van portar al llit i en

Sebastian va anar a la ciutat muntat en en Max per anar a buscar un metge, però no va servir de res. L'Alexander havia contret unes febres terribles i al cap d'una setmana era mort.

Per a en Sebastian i la seva mare era una situació desesperada. La casa i la terra eren seves, però no tenien ingressos de cap mena i no els quedava cap altre remei que anar a demanar pels carrers. Si no era que...

La primera vegada que en Sebastian en va parlar, la seva mare ho havia descartat de seguida.

Només era un nen, va assenyalar. Dificilment podia emprendre el viatge llarg i perillós cap a Queladont tot sol. En Sebastian havia replicat que en Max l'acompanyaria i va desafiar la seva mare perquè proposés una idea més bona, però a ella no se li'n va acudir cap.

Per tant, la cosa va quedar decidida. En Sebastian es posaria la roba del seu pare, s'enfilaria a la caravana del seu pare, adoptaria els acudits i les històries del seu pare i faria el viatge cap a Queladont en lloc del seu pare per buscar feina a la cort del rei Septimus.

—Què és el pitjor que pot passar? —va preguntar a la seva mare—. Si troben que no sóc prou bon bufó, m'engegaran i tornaré a casa de seguida.

I la seva mare havia assentit amb el cap i havia fet un somriure forçat, però en el fons del seu cor havia començat a pensar si aquell no era el principi de la fi, i s'havia preguntat si tornaria a veure mai el seu estimat fill.